Andrei Gaceff - Poartă-te frumos cu Julia

– Tadeu, pune-ţi ochelarii!

Deşi eu n-am purtat niciodată aşa ceva. Dar cred că înţeleg ce îmi reproşa atunci Tinetta. Mă holbam, priveam cumva prin rochia ei albă, prin ţesătură. Căutam dragonul, eram absolut sigur de prezenţa lui, fiindcă eu îl pusesem acolo, în carne.

Tinettei i-am devenit antipatic recent şi sunt de părere că situaţia ar rămâne aşa la nesfârşit dacă n-aş acţiona – voi risca să emit din nou, pur şi simplu nu e amuzant că toţi se urăsc între ei şi se găsesc dezagreabili.

Tot recent, Tinetta îmi devenise iubită. De altfel, tot ce merită povestit de către mine s-a petrecut de curând, de parcă întâmplările de interes din viaţă ar asculta sfaturile literare ale lui Kurt Vonnegut şi s-ar îngrămădi laolaltă la o fotografie de grup cu spaţiu limitat.

În mintea mea, acum suntem cu trei zile în urmă. Tinetta şi-a găsit un apartament, după care a venit să îl viziteze pe al meu.

– Locuiesc la ultimul etaj într-un imobil îngust şi scund, în proprietatea unei bătrâne cam cu acelaşi aspect. Ah, pe ce m-am aşezat?

Se înţepase în ceva când să ia loc în fotoliu.

– Nu înţeleg. La ce vă trebuie vouă ornamente de pom de iarnă? Ai aici o stea mare de pus în vârful bradului, un fulg uriaş cu leduri.

– Este o insulă Minkowski.

– Poftim?

– Nu-ţi bate capul cu asta, oricum nu merită din niciun punct de vedere. M-a dezamăgit chiar şi pe mine.

Cu Tinetta aveam în comun la universitate un singur curs, unul facultativ, şi anume filozofia. În rest, niciunul dintre noi nu prea avea habar cu ce se ocupa celălalt. Ea mă nimerise pe mine într-o perioadă de maximă ceaţă; vreau să spun că mă simţeam în mijlocul a ceva dens, dar care anevoie se poate strânge într-un borcan şi plimbat pentru a fi arătat celorlalţi aşa cum este. În acest timp, eu credeam despre ea că studiază chimia. Bănuiesc că mă observase când jucam yoyo ţinând o omidă suspendată de propriul ei fir pe care continua să îl secrete şi cât eu o legănam în sus şi în jos, şi de atunci Tinetta mă plăcea. Probabil că am strivit omida sub talpă când i s-a rupt aţa, asta fără să mă vadă nimeni, n-ar fi avut niciun rost să o fac în public.

– Haide să ne povestim ceva neverosimil, vrei? Ceva însă ce poate fi dovedit, atestat cu probe. Şi nu te supăra dacă îţi cer să începi tu, Tadeu.

– Nu aş avea cu ce să particip decât cu lucrarea mea de doctorat. Dar te rog să mă amâni un pic, să îmi permiţi să-mi rezum in minte ceea ce e de comunicat şi să pregătesc informaţia ca să nu te şocheze prea tare. Acordă-mi câteva clipe, să mă adun.

– Mi-e teamă de altceva, replică Tinetta înălţându-şi în creştet un nou ţep şaten, un ţep de păr. Că nu o să pricep nimic şi voi rămâne indiferentă, iar tu îţi vei pierde încrederea în născocire, ceea ce ar fi o tragedie.

Cât de drăguţă eşti, Tinetta, acum trei zile.

– Haide, tu prima. Ştiu atât de puţine lucruri despre tine.

– Bine, bine.

Îşi înclină puţin capul şi anunţă oarecum înfundat:

– Am o piaţă la uşă. Da, da, la uşa locuinţei mele de la etajul patru.

– Era acolo când te-ai instalat?

– Uite că nu. Mă plictiseam într-o seară când consideram că am aranjat totul prin casă şi am simţit că trebuie să ies şi să fac o plimbare, numai că aveam pe palier, în pragul uşii mele, un turc care vindea covoare şi lămpi. Cred că alesese să-şi desfacă marfa la uşa mea pentru că pe etajul meu eram singura fără preş.

– Şi de când te aştepta acolo să se prezinte?

Tinetta îşi arătă atunci dezamăgirea:

– Nu mă aştepta pe mine, era cu spatele la uşa mea. Chiar a tresărit când am descuiat şi aproape am dat cu piciorul în spinarea lui. Dar şi-a revenit iute şi a derulat în faţa mea o carpeţică pe care o considera foarte potrivită să stea la pragul meu.

– Şi te-a convins să cumperi?

– Nu, m-a speriat şi m-a convins să mai rămân o zi în casă, supraveghind nonstop palierul prin vizor, firește.

– Nu te-am întrebat dacă doreşti o limonadă.

– Mulţumesc. Uite că am şi aşa ceva la dispoziţie, se vinde în piaţa mea. Am până şi flaşnetar. Alături de taraba cu rodii, smochine şi alune la cornet şi la kilogram. Dar nu asta mă îngrijorează.

– Te-au ameninţat în vreun fel oamenii ăştia pripăşiţi la tine pe palier? Iar proprietăreasa cum de nu are nicio reacţie?

– Aveam paznic de bloc, iar el îşi făcea rondul noapte de noapte, dar după ce ne-au vizitat acei instalatori, a dispărut. Mă scuzi, ţi-am îndoit insula Minkowski?

Tinetta mă privea îngrijorată prin steaua aceea de metal, cu coafura ei rebelă cu tot.

– Stai liniştită, este inutilă. Adică vreau să spun că la început mi-a fost de ajutor, mi-a dat câteva idei, însă acum nu m-ar face decât de râs. Să rămână între noi.

– O pot lua cu mine în Europa, unde chiar ninge, să ştii, şi se împodobesc brazii cu aşa ceva. La asta ar fi perfectă. Tu, de fapt, ce îi reproşezi?

– Ai să râzi, dar nu-mi convine pentru că are prea puţine îndoituri.

Tinetta mă privi cu nişte ochi de iepuraş, datorită uimirii, bănuiesc, sclipind de sub frizura ei ananas.

– Asta aproape că depăşeşte problema palierului meu, cum a crescut el fără să realizez.

Am încercat atunci să controlez ştiinţific situaţia care scăpa de sub control de ambele părţi, în amândouă poveştile.

– Mi-ai spus tu că au trecut prin blocul tău nişte instalatori.

– Un soi de instalatori. Doi bărbaţi cu berete şi halate albastre. Unul din ei chiar semăna cu Mario şi purta în buzunar o sticloanţă pe care o tot trosnea de pereţi şi de uşi, fără să se sinchisească. Oricum, nici el, nici Luigi nu au sunat la vreun apartament, pe ei îi interesau strict palierele.

– Ce-au făcut, mai exact? Încearcă să-mi descrii, iar eu poate am să înţeleg latura tehnică. Ei cum s-au justificat când i-ai chestionat?

– Nu am ieşit la ei, eram şi cam adormită când au venit pe etaj. M-a trezit probabil Mario, lovind cu sticla de la brâu în uşa mea. Din acel moment, i-am urmărit pe vizor, desigur. Ce au făcut? Au măsurat palierul, atât şi nimic mai mult. Mustăciosul s-a arătat foarte nemulţumit de rezultate, a luat loc pe trepte lângă tovarăşul său care îi spunea că totuşi e destul şi a dat pe gât jumătate din băutură. Ei bine, cât să fi fost de lung palierul meu? În mod cert nu depăşea şase metri. Astăzi am acolo peste douăzeci de vânzători cu firmele lor, iar unul din ei vine în piaţă cu automobilul; eu nu îl văd când soseşte, găsesc deja dimineaţa Volkswagen-ul Fox parcat în celălalt capăt al palierului. Ştii, a doua zi după inspecţia instalatorilor era să ameţesc când am privit pe vizor, imaginea căpătase foarte multă profunzime, am bănuit că îmi schimbaseră ei lentilele prin care mă uităm afară.

Cam atunci ne-a întrerupt o bufnitură la stradă, urmată de un claxon şi de glasul cuiva care se ruga cu voce tare. Bănuiam că este vorba de roverele din spaţiu, de încă unul care aterizase aici în cartier în acel sac gonflabil purtat de o paraşută şi care acum se despacheta singur înainte să pornească în explorare, însă se pare că pe Tinetta aceste sosiri ale străinilor din cosmos încă o mai impresionau şi o interesau; m-a rugat să deschidem imediat fereastra ca să se poată zgâi şi ea la maşinuţa cu multe roţi.

– Uite-o, a picat fix în intersecţie. S-a mai rostogolit puţin până a ajuns pe banda autobuzelor şi toţi călătorii cu transportul în comun sunt nervoşi.

În două minute şi-a făcut apariţia obişnuitul agent care să reamintească oamenilor că oricine atinge sau incomodează în vreun fel roverul de explorare o păţeşte, va fi arestat pe loc. Ştiu că este incredibil, dar guvernele se înţeleseseră la o pedeapsă de zece ani de zdup pentru aceste cazuri.

– În fine, bănuiesc că nu vei ieşi din bloc să pleci de la mine înainte ca maşinuţa asta să se mai îndepărteze.

– Şi dacă este programată sau decide singură să intre pe scara ta? Atunci o va urma poliţia, şi eu am să regret că nu am şters-o mai devreme.

Îmi făcea plăcere să privesc picioarele albe ale Tinettei, cum stătea aplecată peste pervaz; porneau din pantalonii ei scurţi şi păreau că nu se vor termina doar fiindcă există şi o podea. Am ameţit şi eu şi am încetat să mă mai uit necuviincios la părţile neambalate ale trupului ei. Cred că m-a surprins că o examinam; norocul meu că aveam ce să o întreb ca să nu mă acuze pe loc de ceva:

– Şi ce dovezi îmi prezinţi?

– Vorbim tot de palierul meu extrem de lung?

– Da, sigur, tot despre el.

S-a pipăit în buzunare, dar nu a găsit ce voia, aşa că s-a dus la poşetuţa ei în formă de tub şi a căutat înăuntru. Pe drumul de la geam la fotoliu, renunţase la papucii pe care îi oferisem eu când am primit-o în casă. Dacă nu avea să producă curând ceva captivant din geantă, iar asta era puţin probabil, urma să revin la vechea mea îndeletnicire – eram fascinat să am o fată desculţă la discreţie, eu admit că îmi place nespus de mult piciorul de femeie.

– Uite aici, a anunţat Tinetta foarte mulţumită şi a deschis încet pumnul în care prinsese dovada, să-i spunem aşa încă puţin.

Recunosc că nu m-am dezmeticit imediat; sigur, nu mi se prezenta ceva sosit din spaţiu, dar am fost surprins şi nu am identificat fără ajutor obiectul.

– Hm, ce-ai în mână?

– O locomotivă Eishindo.

Aha.

– Şi ce dovedeşte asta?

– Ai mai văzut aşa ceva? O locomotivă de tren la scara T, trei milimetri.

– Se găseşte probabil la tutungerie.

– S-o crezi tu.

– Bine, atunci se poate comanda pe Internet.

Tinettei asta i s-a părut o lovitură nepermisă din partea mea. A bătut nervoasă din picior.

– Nu o găseşti uşor, şi chiar dacă dai peste ea, e foarte scumpă.

– Dar pentru noi ce importanţă are?

– Păi are. Cred că din cauza ei se întâmplă totul.

– Fiindcă pe lume există un trenuleţ miniatural, de asta pe palierul tău extins s-a înfiinţat o piaţă preponderent orientală?

– Din cauză că am refuzat comis-voiajorul, că nu am acceptat să îi cumpăr valijoara în care se învârtea acest tren mititel, pe dealurile şi pe podurile machetei aceleia…

M-am simţit ca la un proces la care se trişează, iar avocatul celălalt prezintă în ultima clipă curţii dovezile dărâmătoare. Deşi probabil mă lăsasem absorbit de poveste şi acum îi dădeam prea multă importanţă nemeritată.

– În piaţa ta se vând şi trenuri electrice de colecţie…

– Nu, fluiere da, însă jucării atât de rare şi sofisticate nu.

– Atunci unde şi când te-a încolţit vânzătorul ambulant de la Eishindo? Mă mir că există asemenea indivizi în Brazilia.

– A sunat la mine la uşă de cum m-am mutat, imediat. S-a înclinat şi a deschis capacul valijoarei în acelaşi timp. Trenuleţul deja dădea ture înăuntru. I-am refuzat oferta, dar, când îi închideam uşa, gonindu-l, l-am auzit ameninţându-mă. Striga la mine că o să regret, că lumea asta se aglomerează, că se caută să se recupereze şi să se dea în folosinţă spaţiul de peste tot şi că ar fi inteligent să trec imediat la cele mai mici machete de tren, la scara T.

– Atunci ai cedat şi ai cumpărat un vagon. Şi o locomotivă.

– Nu m-a convins câtuşi de puţin. Dar a doua zi au venit nechemaţi acei instalatori. Eu cred că nu de la ei a început totul, ci de la vânzătorul Trei Milimetri.

Cum să o atac? Nici nu eram sigur că vreau să prelungesc mult această agonie a miniaturizării contagioase.

– Dar tu totuşi posezi o piesă de la Eishindo.

Mi-a arătat iarăşi ochii mari, ca lărgiţi de un dulgher, obloane ale îngrijorării. Probabil că totuşi nu o dureau pleoapele când făcea aşa. S-a uitat la mine ca o păpuşă pe care îmi aminteam că o avusesem şi chiar că mă fotografiasem cu ea, apoi mi-a râs în nas.

– Mda, te-am minţit. Dar povestea este adevărată. Nu mi s-a întâmplat mie, dar altcineva chiar a păţit-o. O colegă de facultate din Franţa, cu doi ani mai mare decât mine, chiar s-a lăsat de studii după incidentul ăsta. Mi l-a povestit, s-a scuzat că se retrage şi că nu o să ne mai întâlnim, mi-a dăruit locomotiva T şi gata. Sfârşit de linie pentru ea – o chema Hélène.

Afară era forfotă mare: s-a dovedit că roverul aterizat în apropierea blocului meu dorea să exploreze magazine; a pătruns într-un mic supermarket, iar lumea de acolo s-a simţit deranjată şi a plecat să facă loc acelui explorator care, admit şi eu, ajungea de multe ori să fie deosebit de enervant prin indiscreţie şi prin unele traiectorii imbecile.

I-am anunţat pe scurt Tinettei cele ce se întâmplau afară.

– Carevasăzică, pe reporterii ăştia ai spaţiului nu-i interesează lucrarea ta de diplomă, de doctorat. Am crezut că măcar unul a venit pentru ea, să ştii.

– Aparatul meu nu e aici. Aparatele. Un exemplar este la facultate, într-o sală, aşteptând să fie pornit mâine la examinare; pe celălalt l-am dus la Arnulfo.

– Aşa, ajungem la povestea ta extraordinară, dar tu să nu mă minţi! Şi ce face aparatul tău acasă la Arnulfo? Îl incomodează cu ceva sau îl ajută să se simtă mai bine? Cam ce dimensiuni are?

– Este cam cât o valijoară…

– Te rog, nu fi sarcastic.

– Da, scuză-mă, dar chiar atâta este. Iar înăuntrul lui există – dar numai cât aparatul e pornit – un fulg care îşi râde, pe bună dreptate, de insula Minkowski.

– Fiindcă e îndoit mai bine.

– Tinetta, nu mă aşteptam de la tine… Nu vreau să te jignesc, dar nu-mi vine să cred că ai aşa o intuiţie, nu te creditam cu aşa ceva pe domeniul meu.

– Sunt gata chiar de o recapitulare. Tu şi Arnulfo aveţi fiecare câte un geamantan cu un fulg bine îndoit înăuntru. Mâine le veţi prezenta unei comisii.

– Tu ştii cum arată zimţii unui fulg?

– Nu sunt pregătită pentru întrebarea asta. Deşi i-am văzut sigur mai des ca tine; în Europa ninge mult, nu ca la tine pe plajă, dar fulgii de nea sunt şi aşa destul de mici. Eu îi admir aşa cum sunt, în aer, pe jachetă sau pe parbriz. Altminteri, eu stau destul la microscop. Ei, hai, spune-mi cum se prezintă dinţişorii fulgilor, dar fii original, te rog.

– Dinţii de fulg arată exact ca un fulg.

– Pff… Iar eu sunt precis alcătuită tot din fulgi şi dinţii lor.

– Nu, mai degrabă din inimioare. Pe asta o ştiu de la Arnulfo, m-a ajutat foarte mult pe partea asta. Eu nu cunosc materia la fel ca el. Şi-atunci şi-a meritat din plin valiza lui cu fulgi şi inimi.

– Discursul tău nu e complet lipsit de farmec, să ştii. Dar serios acum, la ce servesc valizele astea?

– Transmit mesaje.

– Dar asta nu-i o proprietate remarcabilă.

– Ceea ce transmit ele ajunge foarte departe. Se împrumută de energie de la toate inimioarele pe care le întâlnesc undele lor.

– E ca şi cum eu aş da mai departe mesajul tău fără să te coste nimic, pentru că te cunosc? Sau…

Îşi umplu la loc poşeta cu lucrurile care se vărsaseră în fotoliu când căuta locomotiva. Pe aceasta o vârî mai întâi într-o mini borsetă de manichiură, îi închise fermoarul, apoi se ocupă de celelalte efecte personale. La sfârşit de tot, reintră în poşetă şi o pipetă; la oricine altcineva, asta m-ar fi mirat mult, dar la Tinetta, care era chimistă, să zicem că acceptam acest inventar.

– Sau ca atunci când îmi împrumuţi un album nou care îmi place într-atât, încât nu-mi pot ţine gura, vorbesc şi altora de el, chiar îl copiez şi îl dau mai departe.

Mi-am amintit ceva de la cursul de filosofie şi i-am spus:

– Cuvintele ar fi luate mai în serios şi ar călători mai uşor dacă ar avea forma unui om.

Aici greşeam. Sau, mă rog, filosoful greşea. Undelor nu le-ar merge mai bine dacă s-ar transforma în materie. Filosoful nu trebuie să intre cu mine la examen. Să ţin minte să nu menţionez aşa o speculaţie în faţa comisiei de la facultate, nici măcar atunci când o să-i servesc cu pişcoturi.

Puteam să-mi dau seama că Tinetta ar mai fi stat, se termina poate ultimul nostru an împreună la cursuri, însă eu aveam bilet la un concert de orgă şi ţineam neapărat să mă duc. Promisesem chiar să scriu o recenzie la acel recital, pentru ziarul electronic al facultăţii; eram singurul care călca la sala radio, iar redacţia, când a aflat, m-a rugat insistent să raportez de la acel eveniment.

Mai mult, era inaugurată cea mai mare orgă din Brazilia – avea să sufle pentru prima oară la public astăzi, la ora şapte seara. Mă aşteptam aşadar la înghesuială, la o sumedenie de fractali la un loc, fulgi, inimioare, dragoni, creându-mi laboratorul ideal pentru a-mi testa valiza. Şi totuşi, îi promisesem profesorului meu răspunzător de activitatea mea de cercetare, domnul Bergonzo, că va fi de faţă la primele probe. Care se vor face chiar în faţa comisiei, deoarece nu mai era timp. Mă rog, sincer să fiu, mai era un motiv pentru care ţineam să fie prezenţi cei trei profesori când aveam să pornesc aparatul. Se va dovedi mai târziu că intuiam bine, dar asta se va întâmpla, în tot cazul, după recitalul la orgă.

I-am explicat Tinettei pe scurt că aveam nişte responsabilităţi vizavi de muzică şi de jurnalistică, i-am cerut să-mi spună unde o pot găsi la orele nouă (mi-a dat numele unei terase), apoi am uşuit-o.

Aşadar, la sala radio veneau orga cea nouă şi mare şi o organistă din Germania. Probabil că ea era deja înăuntru, jucându-se la clapele care controlau o putere atât de mare, şi o invidiam pentru asta. Chiar visam ca, într-o bună zi, într-un respiro poate, când auditoriul va moţăi, eu să ţâşnesc spre consolă şi repede de tot să interpretez un cântecel simplu. Încă nu exclud acest

plan, cred doar că mai are nevoie de pregătiri. Aş fi putut avea manualul instrumentului de mult pe birou, întrucât o bună cunoştinţă de-a mea am aflat că tradusese instrucţiunile orgii din germană în portugheză. În fine, consider atacul la orga de la sala radio un proiect secundar al meu, poate unul de vacanţă.

Mi-am cumpărat din apropiere o sticluţă cu apă tonică şi o ciocolată cu biscuit şi am ajuns pe treptele sălii cu o jumătate de oră mai devreme. Nu era nimeni. Se vedeau prin geamuri câteva persoane în hol, dar ele s-au dovedit a fi angajaţi, întrucât s-au aşezat la posturile lor când m-au observat – cineva la ghereta cu bilete, cineva la controlul biletelor şi altcineva la buticul cu broşuri şi CD-uri al sălii. Atunci am zis să-mi amân un pic intrarea şi să termin ciocolata afară, rezemat de coloanele clădirii. Bineînţeles că mă aşteptam să fiu acostat din moment în moment de un câine mare, căci orice clădire publică beneficia de cel puţin unul, în schimb s-a insinuat în urechea mea stângă un hârâit, în locul gâfâielilor unui animal cu limba scoasă şi curgând. M-am străduit să nu-i dau atenţie, mai ales că în primele clipe nu se zărea nimic în lungul faţadei sălii şi nici pe trepte. Până în momentul întâlnirii, am fost convins că era vorba de un căţel cu o problemă respiratorie, iar o doamnă nou-venită îmi zâmbea ţinându-se de poşetă cu amândouă mâinile înmănuşate, de parcă ea ar fi văzut ce era de văzut, iar eu nu.

Chestia mă luase pe la spate. Reporterul cu opt roţi, vreau să zic. Nicicând nu mai fusesem atât de aproape de unul, în toţi cei patru ani de când începuseră să pice din cer. Nu ştiu cum mă dibuise aici, făcut una cu o coloană, şi nici ce găsea atât de interesant la mine sau la concert. Aici poate greşeam. Admisesem eu însumi că recitalul care urma avea ceva deosebit – se pornea cea mai mare orgă din America de Sud. Cine putea să ştie cu certitudine ce raţionamente se derulau între cele două lentile care mă filmau de la înălţimea unui animal de companie? Partea proastă era – şi nu ştiu dacă maşinuţa se gândise la asta – că însăşi prezenţa observatorului aici putea duce la anularea concertului. Chiar nu realiza asta, dacă îl interesa atât?

Am decis să mă fac pierdut – mai fentasem în trecut o maşinuţă din asta. M-am fofilat printre coloane, ea a întors spre mine obiectivul, dar am rămas cu spatele lipit de o coloană până când am auzit-o coborând treptele. Sosea cineva cu o limuzină, iar asta a interesat-o mai mult decât persoana mea. Şi decât concertul, s-a dovedit, căci nu a intrat peste noi în sală.

Recunosc că înăuntru mi-a plăcut foarte mult la început. Erau o sumedenie de scaune libere şi m-am putut aşeza în mijloc. Găseam însă că era cam curent, şi asta înainte să se dea drumul orgii. Am admirat-o fără rezerve şi i-am făcut o fotografie pentru ziar. Era şi foarte fotogenică, întrucât avea tubulatura confecţionată din cel puţin două materiale diferite. Ocupa tot peretele nordic al incintei, iar după observaţia asta a urmat alta, extrem de neplăcută: o parte din tuburile subţiri, răspunzătoare de producerea sunetelor înalte, erau mult prea aproape de tavan, care mai să le astupe, să le pună capac.

Mi-am deschis carneţelul să îmi încep recenzia, şi cât aşteptam ca soţul bătrân al organistei să-i pună ordine în hârtii şi în partitură, m-am gândit cum sala asta, foarte bună pentru orgă, nu era neapărat adecvată funcţionării aparatului meu de transmisie: aşa cum era acum configurată antena lui, să fie un contur al punctelor din setul Mandelbrot, prefera să emită prin oameni, or în sală se aflau cam puţini spectatori.

În fine, organista ne-a oferit un zâmbet şi a dat drumul recitalului, începând cu o piesă de Enescu. Era pentru prima oară că auzeam de acest compozitor, însă nu el a fost problema*.

În următoarea oră, m-am putut ocupa de orice altceva, întrucât au existat nenumărate pauze. Nu ştiu dacă să arunc toată vina pe cei trei compozitori, dintre care pe doi îi suspectez că s-au ocupat toată viaţa doar să acordeze instrumentul, sunt mai degrabă dezamăgit de selecţia făcută de interpretă.

Am trimis chiar din sală pseudo-articolul meu, pe adresa de e-mail a unui redactor la ziarul facultăţii. Ataşasem poza splendidă a noului instrument de un text din care un fragment suna parcă aşa: "…ca şi cum nişte oameni foarte voioşi, care o duc bine şi care se simt magnific majoritatea timpului, ţin morţiş la contrast, să fie din când în când extrem de solemni, să simuleze o depresie adâncă; găsesc atunci potrivit în acest scop să violeze o orgă, să îi folosească tubulatura superioară pe post de sirenă de pachebot ş.a.m.d.". Sunt sigur că am exagerat, dar a fost ca un răspuns necondiţionat la ceea ce am perceput ca exagerare din partea altcuiva. Şi iată că reveneam la principiul aparatului meu: dacă ştii cum să zgândări pe cineva, acel cineva o să facă tevatură pe cheltuiala lui, ba chiar o să determine şi pe mulţi alţii sa facă la fel.

Maşinuţele din spaţiu trecuseră şi pe la terasa unde o rugasem pe Tinetta să mă aştepte; mi-a spus că a trebuit să se refugieze cu câteva colege în parcul învecinat, până ce roverele au inspectat stabilimentul – să spunem că şi-au făcut damblaua, întrucât nimeni nu le înţelegea.

Când m-am aşezat la masa ei, Tinetta se uita lung la o pereche în plimbare pe o alee – o fată foarte tânără păşind la braţul unui bărbat cu părul alb. Mi-ar fi fost imposibil să spun dacă în ochii Tinettei era invidie sau dezgust. Cât încercam să deosebesc între aceste două posibile expresii ale feţei, am început să primesc complimente de la o masă alăturată, de la nişte fete bete, probabil, întrucât mă lăudau pentru cum eram îmbrăcat; mă avertizau că îmi erau colege la un curs şi că erau întotdeauna atente la felul în care mă îmbrăcam. Am observat că nu purtau sutien, deşi aveau pieptul foarte dezvoltat. Una din ele, cea mai ţâţoasă, şi-a dat seama ce am de mă chiorăsc aşa şi s-a scuzat în numele amândurora, explicând că da, ar fi trebuit să poarte sutien, dar la acele rochii nu se potrivea decât modelul de sutien cu bretele transparente, pe care nu îl aveau în garderoba de la cămin.

Le-am făcut un semn că le scuz, apoi m-am întors spre Tinetta şi am atins-o din greşeală; locul unde dădusem să-mi odihnesc palmele era deja ocupat de mâinile ei şi nu ştiu cum a interpretat ea acest gest al meu.

Mă simţeam obligat să o invit din nou la mine pentru că ştiam că e singură şi fiindcă la prânz o dădusem foarte nepoliticos afară din apartamentul meu, deoarece, atunci când îmi fixam un program, nu acceptam nici în ruptul capului să mi-l modifice cineva; cu siguranţă ea nu aprecia muzica clasică la fel de mult ca mine – repet: eram singurul student de la facultatea de Telecomunicaţii care pusese piciorul în Casa Radio în acel an.

Am revenit la blocul meu; pe drum nu ne-am intersectat cu nicio maşinuţă de explorare, erau mult mai potolite după lăsarea întunericului şi căutau să înnopteze în aer liber, cu aripile desfăcute.

Cu Tinetta am făcut dragoste din vina ei, fiindcă ea a început. Eu eram gata să dezbat problemele cuplurilor cu o diferenţă mare de vârstă între ei, dar Tinetta m-a întrebat din senin ce parte a corpului ei prefer. Mi-a promis că îmi acordă acea parte, cu condiţia să îi îndeplinesc şi eu ei o dorinţă în timpul nopţii. Am încuviinţat termenii învoielii; a trebuit să-i răspund ceva plauzibil, dar totuşi neadevărat; i-am spus că îmi place nespus fundul ei. M-a

crezut şi mi-a spus că ştie cum să facem să mă bucur mai bine de el. M-am întins gol pe covor la comanda ei, iar ea m-a încălecat precum o ducesă, îmi imaginez. Nu îi vedeam sânii, pentru că se aşezase cu spatele spre mine, însă mi-a arătat cum îşi vârâ încetişor penisul meu în trup. Nu şi l-a introdus în fund, dar mi-a fost greu chiar şi-aşa, întrucât avea o condiţie fizică grozavă şi a dănţuit îndelung deasupra mea. Cred că două lucruri m-au ajutat să îi fac faţă: abstinenţa mea de la sex în ultimul semestru* şi dialogul pe care-l purtasem cu tipele zbanghii de la localul de lângă parc, cele care-mi explicaseră că ar avea nevoie să-şi cumpere cât mai curând sutien transparent.

Mi-a plăcut tratamentul Tinettei, însă m-am temut vizavi de ceea ce avea să îmi pretindă ulterior. M-a întrebat cum obişnuiesc să dorm, iar când i-am răspuns că dorm deseori pe burtă, s-a arătat mulţumită şi mi-a spus că şi ea doreşte acelaşi lucru, să doarmă pe burtă, dar sus pe mine, ca pe un ursuleţ epilat. Şi, că să nu mă chinuiesc să stau ţeapăn, să mă mişc atunci când simt nevoia, când am amorţit, iar ea se va adapta şi îmi va mima noua poziţie.

Nu ştiu cum s-a descurcat să plutească noaptea aceea pe mine; eu am căzut frânt în pat, pe burtă, aşa cum ne înţeleseserăm; am apucat să îi zăresc un genunchi, când ea m-a urmat să mă încalece şi acolo, şi am adormit. Deşi aveam o saltea foarte moale, nu m-am sufocat. Bănuiesc că Tinetta îşi controla foarte strict greutatea. M-am trezit o singură dată în timpul nopţii, atunci când Tinetta şi-a frecat un picior de celălalt şi, aşa, m-a scărpinat şi pe mine.

Ziua următoare trebuia să apar înaintea comisiei profesorilor examinatori şi să dăm drumul valizelor mele. Nu aş mai fi vrut ca Tinetta să plece vreodată, de când o gustasem, dar chiar nu-mi venea nicio idee cu ce să-i spun să se ocupe la mine în apartament până la întoarcerea mea. Cred că începea să se strecoare în mine stresul, cam cum lunecase penisul meu în vaginul Tinettei, numai că eu nu eram pregătit ca ea. Aveam o cu totul altă reacţie când ceva străin mă invada. I-am spus Tinettei să stea pe balcon, să mă aştepte acolo, ca fiind locul cel mai interesant din apartamentul meu.

A încuviinţat ca să-mi facă mie plăcere, deşi bineînţeles că nu se putea rămâne ore întregi pe balconul meu ce dădea spre bulevard. Cred că îi menţionasem ziua trecută că în această zi urma să îmi susţin lucrarea de doctorat şi îmi bănuia stresul.

Îmi propusesem să iau cu mine două caiete cu însemnări şi diagrame, dar am renunţat şi am pornit spre facultate cu mâinile în buzunar. Nu se punea problema să fiu picat din lipsa unor pagini de teză, aveam relaţii speciale cu mai mulţi profesori, care m-ar fi păsuit oricât în schimbul unor dovezi, cum le spunea Tinetta. Toţi se aşteptau să rămân la rândul meu să predau în această facultate, zvonul umbla purtând ştampila de certitudine (sau poate o etichetă de genul sută la sută bumbac); dacă stau acum puţin şi mă gândesc, cred că de asta au ţinut acele studente la părerea mea despre ele, de frică să nu le scad un punct când voi fi picior peste picior la catedră, poate chiar după această vacanţă de vară.

Într-un fel, fotbalul are un mic merit în ceea ce priveşte invenţia mea, pentru că în timpul meciurilor de fotbal, bulevardele se transformă în rafturi de pe care zbiară, precum boxele, blocurile de locuinţe.

Am pătruns în curtea facultăţii aşa cum obişnuiam, venind pe lângă sala de sport. Era pustiu. În afară de o fetiţă cu trotineta, nu se zărea nimeni, şi dacă n-ar fi fost ea, m-aş fi gândit că una sau două maşinuţe de explorare au alungat toată populaţia. Nu mi-am scos mâinile din buzunare, însă m-am oprit puţin, îngrijorat de scârţâitul emis de roata din spate a trotinetei

călărite în cercuri. Se putea prea bine ca acelaşi zgomot să provină de la proiectul pe care urma să-l prezint, am avut atunci senzaţia acută că ceva scârţâia la proiectul meu. Fetiţa mi-a făcut un bine că a frânat, numai că imediat mi-a cerut ceva:

– Dă-mi repede pistoletul bleu, te rog.

– Ai grijă, trage o singură dată! i-am găsit eu iute un defect acelui pistol. De fapt, trăgeam de timp ca să nu i-l împrumut. Sau poate că nu îl aveam la mine.

– Atunci vino şi ţine-mă când ochesc.

Am încuviinţat şi am ridicat-o pe umerii mei. Mi-am îndeplinit rolul de turelă şi am învârtit-o cu 180 de grade, apoi la loc. Dar chiar nu apărea nimeni la geamuri sau la orizont, să ne ameninţe sau… cu orice altă treabă.

Până să vină hârâitul din dreapta, ne cam plictiseam. De după sala de sport, exact de unde apărusem şi eu, a intrat pe teren o maşinuţă observator. De la fetiţa-pistol m-aş fi aşteptat să mă anunţe că trage, dar mi-a zis altceva:

– Verişoara mea de la ţară a săpat o moviliţă la marginea cătunului, în noaptea dinaintea nunţii, ca maşinuţele să întârzie o zi ocolind-o, iar ea să se poată mărita. Nu a vrut să rişte, primise un telefon din satul vecin.

Cred că cea mică nu călătorea întâmplător cu trotineta, nici ca ifos. Aşa a izbutit să ocolească roverul din spaţiu şi să fugă de el. Maşinuţa s-a rotit şi s-a luat după ea, însă mă îndoiesc că a prins-o din urmă. La rândul meu, m-am ascuns, m-am dat după colţul sălii de sport şi, aşezat pe vine, am scos telefonul mobil să îmi sun părinţii. Îi promisesem tatălui meu că îi voi telefona la primele probe ale invenţiei. Contribuise mult, financiar şi cu piese, căci lucrase zece ani ca inginer la Matsushita. Totuşi, nu învăţase limba japoneză, singura aromă de Matsushita pe care un străin de familia noastră ar fi prins-o în apartamentul părinţilor ar fi fost o poză celebră de-a lui Steve McCurry, cu o gheişă urcând ceremonios treptele unui pasaj de corespondenţă la metrou.

Artificialul pozei provine de la machiajul femeii, dar şi din faptul că pasajul este pustiu la o oră de vârf.

Mi-a răspuns imediat la apel Zamora, mama. Inginerul portughez de la Matsushita era imobilizat la toaletă şi nu se putea elibera în timp util, dar mi-a transmis prin mama că este foarte interesat de experimentul meu şi vrea să mă serbeze cât mai curând după acest examen.

Mi-am închis de tot celularul, am scos niţel capul de după colţ – roverul nu se întorsese, poate încă mai era pe urmele fetiţei – şi am făcut cei douăzeci de paşi până la clădirea principală a facultăţii; de la intrare spre stânga, iar în al doilea laborator de la parter eram aşteptat de hidra relativ prietenoasă a trei profesori. Fiindcă Tinetta îl citise pe Lucas, “Un oarecare Lucas”, încercase să mă ajute cu o informaţie de acolo, rară, cum că hidrele pot fi învinse dacă sunt lovite în creştetul capetelor cu discuri de vinil din ediţii limitate, pe care şi le-ar fi dorit în colecţie, însă habar n-aveam după ce fel de muzică se omorau profesorii mei. Îmi desfăcuseră deja dosarul cu teoria şi cu schemele aparatului şi ardeau de nerăbdare să le pic în gheară. M-a muşcat primul profesorul Lucio, dar nu a strâns prea tare:

– Domnule viitor coleg Baleato, vă surmenaţi îndesând în valize antene în formă de fractali.

Cred că folosisem chiar eu termenul de valiză în documentaţia scrisă. Ceea ce a urmat între noi patru a fost foarte rapid şi concentrat, şi e foarte probabil să nu-mi amintesc absolut totul şi să încurc ordinea replicilor. Pe parcursul discuţiei, eu am simţit că suntem toţi nişte viermi îndreptându-se spre un miez, cu diverse viteze.

– Forma antenei din aparatul meu se poate schimba, poate asculta de alte funcţii. Am nevoie de asta ca să trec prin diverse medii.

– Şi de ce ai impresia că o antenă în formă de cardioidă te ajută să transmiţi mai bine prin fiinţe?

– Găsesc la microscop acest model, în probele biologice. M-a ajutat un bun prieten şi mi-a pus la dispoziţie…

**

– Bine, hai porneşte-l, a îngăduit profesorul Bergonzo.

Cei trei profesori se aşezaseră înaintea mea ca picioruşele unui tranzistor MOSFET. Iar profesorul Bergonzo, în special, se comporta ca un pici care aprinde şi aruncă o petardă de care se teme, dar apoi trage cu ochiul la ea pe sub coate.

Am scos dintr-un plic ataşat la dosar o banală baterie subţire AAA şi le-am arătat cum o introduc într-un lăcaş al aparatului meu de pe catedră.

– Vei transmite la depărtare folosind doar curentul de la o baterie mică, nu?

– Aşa am să încerc să fac.

Mi-am scos şi telefonul mobil din buzunar. Deocamdată era stins.

– Vă cer un număr mai mic de două sute cincizeci şi şase.

– Două sute patruzeci şi trei, mi-a strigat Lucio.

Am atacat tastele de pe o latură a valizei şi am introdus acel număr. Socotesc că imediat ce am transmis numărul ales, toate cele patru leduri verzi de bună funcţionare s-au stins. Am încercat să nu bag în seamă semnalul, stingerea luminiţelor. Am pornit în schimb celularul şi i l-am înmânat domnului Lucio, care a putut auzi:

– Bună ziua. Două sute patruzeci şi doi.

Arnulfo îl salutase pe domnul profesor Lucio şi îi spusese, cu bună aproximaţie, acelaşi număr.

– Prietenul meu Arnulfo, care a studiat şi el aici la facultate, trăieşte în favela Buraco Quente.

Profesorii nu au râs de el. Chiar locuia departe pentru bătaia unei baterii AAA.

Domnul profesor Karst a întins un deget spre partea stângă a valizei mele şi a acuzat:

– Din aparatul tău pleacă un cablu evident de alimentare. Se duce la priză.

Sâsâia puţin.

– Fireşte, în valiză am o sursă puternică de curent continuu, necesară etajelor care ţin stratul negru de pe placa principală aranjat în formă de fractal.

– Şi ce putere are sursa asta a ta de pe lângă bateria Micro?

– O mie şase sute de waţi. V-am mai spus: consum mult ca să menţin antena, dar îmi trebuie foarte puţină energie să transmit efectiv mesajul.

– Şi zici că a ajuns de aici, din campus, până în Buraco Quente?

– Cine ştie până unde a ajuns… Nu am vrut să îl trimit pe Arnulfo în Porto Alegre sau la Montevideo la primire, în orice caz nu de la primul test. Dar susţin că, foarte probabil, acest semnal a traversat globul şi a putut fi recepţionat pretutindeni aproape neatenuat.

– De orice radioamator, sau doar de cineva care dispunea de un aparat ca al dumneavoastră?

Îmi vorbeau în general la per tu, dar uneori mi se adresau de la înălţime.

– Asta nu ştiu precis. Teoria mea nu este completă. Pentru mai multă siguranţă, folosesc la ambele capete antenă fractal.

Eram privit şi fixat pe deasupra a trei perechi de ochelari de către un soi de supereroi care îşi concentrau razele să mă topească. Fiecare din cei trei ţinea într-o mână câte un fascicul de foi, ca în timpul unui discurs lung care urma să prezinte foarte multe argumente în sprijinul ideilor sale. Problema lor ar fi fost că pe toate acele pagini găseau numai text scris de mine.

Profesorul Lucio:

– Sunteţi de acord să repetăm testul?

Profesorul Bergonzo:

– Cât vă ia să vă pregătiţi pentru încă o probă?

Nu mi-a plăcut deloc să-i dezamăgesc.

– Mi-ar lua foarte mult. Aparatul s-a ars, s-a defectat. Cel mai probabil, s-a ars acel integrat în a cărui foaie de catalog nu aveţi încredere. Îmi va fi foarte dificil să-l mai procur*.

Îmi pregăteau ieşirea. Domnul Karst împacheta colile ce alcătuiau teza mea, iar profesorul Bergonzo îmi scotea ştecherul dispozitivului din priză şi încolăcea cablul de alimentare pe braţ, în rotocoale nici mari, nici mici.

– Voi încerca să fac nişte reglaje în particular şi vă voi anunţa când aparatul o să funcţioneze din nou, m-am adresat eroilor ochelarişti.

– Poftiţi afară.

Nu-mi convenea să fiu exclus din ligă.

– Cu ce rezultat?

– Nu ştim dacă puteţi primi diploma cu lucrarea prezentată de dumneavoastră. Nu sunaţi foarte convingător. Iar aparatul nu vă ajută deloc. Vedeţi, nu ştiam exact la ce să ne aşteptăm, şi nici măcar nu ne-aţi şocat, nu ne-aţi impresionat.

– Deocamdată ieşiţi, a pus punct profesorul principal, domnul Bergonzo.

Am încercat să-i dau ascultare, să mă conformez. Am trecut de prima uşă, dintre laborator şi hol, dar uşa facultăţii nu a mai vrut să se deschidă. Am simţit că ceva din afară o blochează, un obiect. Un fior m-a străbătut oarecum ordonat, întocmai precum baleiază o bandă albă, uşor deranjantă, imaginea de pe un tub catodic. Îmi regretam gestul impulsiv, de a forţa uşa, şi am apucat să mă izbesc o dată sau de două ori de ea până să realizez. Dacă loveam o maşinuţă venită din spaţiu şi care parcase tocmai la uşa facultăţii? Ar fi putut să fie cea cu care se fugărise fetiţa cu pistolul bleu. Sesizând că nu o poate prinde din urmă, probabil că roverul revenise în curtea facultăţii şi moşmondea ceva tocmai la intrare. Am alergat la ferestrele cele mai apropiate ca să-l zăresc, dar maşinuţele astea erau atât de scunde! Prin geam nu am observat nimic afară la uşă. M-am întors şi am vrut să privesc pe la tocul uşilor, ca un soldat din trupele speciale, încercând să disting roţi. Nu ştiu dacă mă autosugestionam, dar mi s-a părut că într-adevăr se văd două umbre, la distanţa potrivită una de alta ca să reprezinte tălpile roverului care ne explora.

Din cauză că mi se oferea o coală adusă de curent pe scara dintre etajele facultăţii, mi-a trecut prin minte să o vâr pe sub uşă, apoi să o trag, ca să determin maşinuţa să se mişte de-acolo, însă m-am temut că făcusem deja destul, şi încă prea destul, dacă pe ea o izbisem cu uşa. Puteam fi arestat fără discuţii şi băgat la zdup. Apropo, nu am auzit ca aceste maşinuţe să fi vizitat şi închisori.

M-am hotărât să mă retrag, să mă închid în toaletă şi să dau un telefon sau două. La acest nou apel, Zamora mi-a răspuns foarte greu. E drept că nu aveam ce veste nemaipomenită să îi dau tatălui meu şi că nu mi-ar fi venit uşor să discut acum cu el, însă nu eram pregătit să nu dorească el să vorbim. Nici cu mine, nici cu Zamora. Mama mi-a spus că, la ieşirea din toaletă, o anunţase că a hotărât să se întoarcă în Portugalia, singur, şi că dacă mai sun eu, nu e oricum interesat să audă ce am de zis. Iar acum, mi-a mai dezvăluit Zamora, acum intrase pe Internet pe un site de anunţuri ca să pună acolo spre vânzare canarul. Nu ştiu de ce, aş mai fi vrut să ascult vocea Zamorei, numai că şi ea s-a scuzat că nu se simte grozav şi mi-a închis telefonul.

A doua am sunat-o pe Tinetta, care nici măcar nu mi-a răspuns. Îmi făceam iluzii că încă mai stă atârnată pe balconul apartamentului meu şi că nu aude soneria celularului de pe o masă.

Până la urmă nu am găsit prea multe de făcut în toaletele facultăţii şi am decis să îmi încerc din nou norocul la uşa principală a clădirii.

S-a deschis fără nicio dificultate, şi aşa am putut să pătrund în tabloul de afară, cu luminozitatea dată aproape de maximum. Exact vizavi de uşa facultăţii, pe o ieşitură a clădirii sălii de sport, şedea fetiţa care fugise cu trotineta. Arăta de parcă tocmai ar fi tras cu pistolul bleu pentru ultima oară. M-am gândit că ei trebuie să-i mulţumesc pentru eliberare, pentru că mă scăpase de roverul de explorare înţepenit la intrare.

– Te-ai descurcat minunat. Probabil la fel de bine ca verişoara ta de la ţară.

Şi-a apropiat unul de celălalt, defensiv, am impresia, vârfurile pantofilor.

– Am o jumătate de oră liberă să ne jucăm de-a ce vrei tu, i-am propus, un pic îngrijorat că pentru ea nu mai aveam pic de şarm.

– Dar nu mă interesează. Fă viraj.

M-am holbat la ea, am stăruit cu privirea să îi depistez vreo julitură sau rană pe corp. Bănuiam că se lovise sau căzuse, şi că de asta nu îi mai ardea de nimic. Nu i-am observat nimic suspect pe trup, aşa că am părăsit curtea facultăţii.

Mă îndreptam spre fata mai mare şi am întâlnit-o mai devreme decât mă aşteptam. Stătea la o masă a unei cafenele, afară, la două blocuri de locuinţa mea. Se hâţâna cu scaunul, iar când m-a văzut, a dat din cap şi a continuat să se legene şi mai tare.

– Nu mă pot lăuda cu colocviul de la care vin. Până la urmă nu le-a convenit că am efectuat primele teste ale aparatului chiar cu ei de faţă. Nu au fost deloc impresionaţi, decât poate de consum.

– Da. Asta este.

Vedeam cum Tinetta se leagănă înaintea mea şi îmi zâmbeşte, dar simţeam că nu-i a bună.

– Ţi-am găsit revistele de copii mici. Alea în franceză.

Cred că vorbea de cele de pe balcon, dintr-o cutie de carton.

– Te deranjează?

Nu-mi aminteam dacă în acel teanc mai exista şi vreun număr din Charlie, ceea ce ar fi fost categoric mai grav.

Tinetta a pufnit de parcă unul din noi, eu, de exemplu, ar fi vorbit complet pe lângă cel mai important subiect.

– Vreau să ştiu de ce nu ai avut orgasm.

Ooo, imposibil să îi explic după prima partidă.

– Oricum, tu eşti extraordinară. Faci mult sport, te plimbi mult cu bicicleta, la deal mai ales, te-am văzut pedalând stând în picioare, nu pe şa, iar asta se simte.

– Lasă, spune-mi de ce…

– Cred că trebuie doar să mai treacă puţin timp cu noi împreună, învăţând fiecare paşii celuilalt, făcând mici reglaje ale gesturilor.

– Nu este şi părerea mea.

S-a ridicat şi m-a lăsat să fiu unicul client al cafenelei, şi chiar unul nebăutor.

Stăteam de ceva vreme în fotoliul din sufrageria mea, când am realizat că s-ar fi cuvenit să schimb impresii cu bunul meu colaborator din favela Buraco Quente. I-am telefonat şi l-am întrebat:

– Aparatul de la tine mai funcţionează?

– L-am oprit la cinci minute după acel test. Consumă cam mult curent, mătuşa mea s-ar putea să mă ciufulească cu foarfeca. Vrei să îi dau drumul din nou?

Arnulfo avea un tibetan spaniel. Spunea că optase pentru un câine din acea rasă pentru că, deşi puteau cădea pradă multor boli, erau excepţional de longevivi, iar el nu dorea ca după zece ani să trebuiască iarăşi să aleagă un nou câine. Pe al lui îl şi punea una-două să se culce, tocmai ca să îl menajeze.

– Nu, pentru că cel de aici s-a defectat.

– Ce număr ai transmis?

– Două sute patruzeci şi trei. Aparatul s-a ars imediat după asta.

– Da, probabil că nici nu a apucat să transmită ultimul bit – la mine a ajuns doar doi în loc de trei.

– Ştii, tatăl meu ne-a făcut astăzi, mie şi mamei, o figură foarte urâtă. Iubita mi-a reproşat nişte lucruri pe care la ora asta încă încerc să le pricep, iar o fetiţă de la facultate s-a purtat şi ea ca o nesuferită.

Lui Arnulfo i-a luat ceva timp, mai mult de cinci secunde la telefon, să se dezmeticească în acest cadru.

– La cine te referi?

– A, nu spun că o cunoşteam prea bine pe fetiţa cu trotineta.

– Eu te întreb de iubită.

– Vorbesc de o fată de la facultatea de chimie. Sunt sigur că vă cunoaşteţi din vedere, îl vizitează des pe colegul nostru de grupă, Roberto, sunt rude cumva.

– Nu este cea tunsă ca un adolescent japonez? Şatenă.

– Ba da. Şi ştii?, până astăzi am fost convins că e cea mai înţelegătoare fată.

– Ceea ce ne făcea să o bănuim de prostie.

Arnulfo fâşâia groaznic la telefon. Purta cu mine această discuţie, dar cred că ţinea telefonul la ureche cu umărul şi se ocupa şi de altceva. Am zis să ne luăm la revedere.

– Am să închid acum. Te las. Acordă-mi un răgaz de câteva zile.

– Ba am să te sun eu înapoi în zece minute. Necazurile tale sunt o nimica toată.

Nu m-a mai căutat în seara aceea. Iar noaptea mi-am petrecut-o pe balcon, aşteptând să se ivească un rover de explorare. Pe la ora unu, am aruncat cu boabe de cafea peste balustradă, sperând că fac destul zgomot şi atrag atenţia acelor maşinuţe. Când am terminat tot borcanul cu cafea nemăcinată, am scos un teanc de reviste (dintre cele incriminate de Tinetta) din cutia de carton aflată la îndemână, l-am aşezat pe jos în balcon, mi-am pus obrazul pe el, pe o copertă galbenă, şi am adormit.

Când m-am trezit, cerul devenise foarte zgrunţuros. Priveam la tavanul balconului, mi-am dat seama că acel atribut era al lui, dar adevăratul cer nu era foarte diferit la culoare şi părea că îmi continuă acoperişul, că este o streaşină sau o tendă.

Dormisem pe *Vaillant, le journal le plus captivant*, şi tocmai deschideam un număr, să-l răsfoiesc, când am auzit telefonul.

– Cred că împreună am făcut-o lată. Şi nimeni în afară de noi nu ştie.

Arnulfo se auzea de parcă îmi dăduse câinele la telefon. Cred ca vorbise toată noaptea singur, altfel nu îmi explic ce păţise vocea lui. O voce bună de spus minciuni?

– Eu ţi-am spus că ieri am avut numai necazuri. Dar erau personale. În dragoste, în familie.

– Iar ale mele au apărut la microscop.

– Ţi-am spus şi că te rog să aştepţi două-trei zile să îmi revin, să mă regenerez înainte să reîncepem lucrul.

– Scuză-mă, dar nu cred că e bine să stăm degeaba zilele astea. Deşi, recunosc, nu am habar nici ce-am putea face. Studiam din nou mostrele de păr, de piele şi de carne. Îmi notasem foarte bine nivelul de mărire la care identificasem modelul nostru, fractalul. S-a schimbat din Mandelbrot în Julia.

Pe balcon, un curent de aer îmi răsfoia revistele, mulţumit că i le pusesem la dispoziţie.

– Nu mai găsesc la microscop cardioida, inimioarele. Totul s-a reaşezat ca un bot sau ca o gheară de dragon. Cred că noi suntem de vină.

– Sau nu. Refuz să cred că eu sunt de vină pentru totul. Ziua de ieri a fost prea de tot pentru un singur vinovat. Sau chiar şi pentru doi.

– Ascultă, Tadeu. Eşti un inventator genial şi cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o, dar tu nu te interesezi prea mult de trecutul teoriilor tale şi nici că-ţi pasă de ramificaţiile lor în viitor.

– Dar care este acest trecut al teoriei mele cu antena fractal?

– Experimentul din 1999.

– Un fâs, acela a fost un fâs, te rog să-mi scuzi vorba.

– Nu mai sunt aşa de sigur, Tadeu. Am stat şi m-am gândit: de ce să existe acest Mandelbrot în oameni, în fiinţe? Este un model prea complicat. Nu am la dispoziţie carne dinainte de anul 1999, dar pun pariu că în ea nu s-ar vedea modelul Mandelbrot, ar fi desenată altfel, sigur mai simplu. Iar acum, adică de ieri, după ce am emis noi cum am emis, tiparul s-a complicat şi mai mult, din Mandelbrot în Julia.

– Vorbeşti mult fiindcă eu ţi-am cumpărat această cartelă de telefon.

– Îţi spun că echipa din 1999 s-a oprit când a observat ce am descoperit şi noi astăzi.

Arnulfo aproape că nu mai avea voce. Iar eu nu mă puteam concentra, cu vântul care dădea paginile revistelor Vaillant pe balcon, cu Tinetta despărţită de mine, dar rămasă cu locomotiva Eishindo la scara 1 la 450 în poşetă, cu tatăl meu, portughezul, ameninţându-ne pe mama şi pe mine cu divorţul.

– Scuză-mă, dar creierul meu nu mai poate primi nicio informaţie de senzaţie. Să încercăm mâine.

Am întrerupt convorbirea. Am închis uşa balconului şi m-am culcat pe podeaua sufrageriei, pe burtă. Câteva clipe, am aşteptat ca prin difracţia de pieptene al pleoapelor să prind pielea unei fete, un genunchi ca o magnolie, dar nu s-a întâmplat aşa nici măcar în vis.

Suntem astăzi, am terminat recapitularea. Mă aflu la terasa obişnuită a studenţilor de la Telecomunicaţii şi mă holbez la toţi. Nu dispun de microscopul lui Arnulfo, aşa că mă descurc cum pot. Mă chiorăsc mai ales la Tinetta. Arnulfo declară că toţi sunt acum desenaţi altfel şi nu mai sunt alcătuiţi din inimioare. Sunt şi eu curios care a fost textura lor în secolul trecut şi în ce fel s-a schimbat acest tapet.

Tinetta nu mă suportă prin preajmă.

– De ce mă priveşti fix?

– Te plac.

– Pff… Tadeu, ne-am culcat o singură dată împreună. Am vrut ca totul să fie perfect, dar uite că nu s-a putut. În unele privinţe ne asemănăm, dar în altele nu ne potrivim. Acum chiar cred că nu eşti bărbatul potrivit pentru mine.

– Voiam să te întreb: când ai simţit că ceva s-a schimbat, ceva esenţial?

– Vorbeşti alandala. Câteodată chiar mă sperii.

– Eu te sperii? Tu eşti ciudată!

– Nu… Chiar nu ne înţelegem. Am plecat. Ştiam eu că o să regret după o relaţie cu tine.

Chiar şi când a plecat era aşa de frumoasă. Purta o rochie mai lungă, însă tot mă ispitea, cu pulpele care se arătau şi se încordau alternativ. Toate orele de filozofie la care am fost prezent mi-au servit în final la un singur lucru: să nu alerg după ea şi să o las să se îndepărteze, deocamdată.

Las să mai treacă o zi. Când îmi verific mobilul, văd că am pierdut şapte apeluri de la Arnulfo. Mă simt oarecum împrospătat, aşa că îl sun eu.

– Şi ipoteza ta care este? De ce bănuieşti că transmisiunea mea de la facultate a făcut celulele corpurilor să se aşeze altfel? Cu ce le-am deranjat?

– Eu nu am talentul tău, Tadeu. La acest proiect îţi sunt doar asistent pe partea de chimie şi materiale. Tadeu, eu sunt disperat de-a dreptul.

Lui Arnulfo nu-i trecuse deloc răguşeala. Nu-mi explic cu cine se parlamenta atât. Singura justificare ar fi că într-adevăr vorbea singur când era îngrijorat. M-am gândit să îl ajut.

– Crezi că materia a reacţionat aşa fiindcă am încercat să o ocolim, fiindcă i-am descoperit secretul şi cum să împrumutăm din energia ei pentru a transmite mesaje oricât de departe?

– Sunt acele legi ale universului fizic, Tadeu. Oare cum s-ar comporta el, universul, dă-mi voie să mă gândesc la el ca la o persoană cu nişte planuri şi cu un program, cu o etichetă, deci cum ar răspunde dacă ai încerca să-l păcăleşti la jocul lui? Ar schimba regulile, poate şi constantele, ţi-ar pune noi piedici, ţi-ar îngreuna viitoare evadări. Ştie că ai aflat de gaura din gard, aşa că acum a pus o plasă mai deasă.

– Te las să vorbeşti aşa numai pentru că în weekend este foarte ieftin. Dar nu te iau complet în derâdere.

De când defectul gardului de sârmă, defectul în formă de inimă, fusese corectat, Tinetta nu mă mai iubea. Părinţii mei se despărţeau.

– Mătuşa mea mi-a cerut să părăsesc casa ei, cel târziu săptămâna viitoare. Eram favoritul ei, ţinea neapărat să mă şteargă cu prosopul după baie chiar după ce am devenit major. Acum spune că sunt enervant.

– Ştiu ce am putea face. Să emitem din nou.

L-am luat pe Arnulfo prin surprindere, iar acum nu mai spunea nimic, doar se lupta să respire.

– Vom transmite în forma Julia, deci schimbăm forma antenei. O adaptăm să corespundă noii organizări. Îţi convine? Ce părere ai?

– Nu ştiu ce să-ţi răspund, cum să contraargumentez. Oricum, eu nu mă pricep să umblu înăuntrul aparatului tău să fac modificarea asta.

– Am să vin acolo unde locuieşti.

– Cum o să vii în favela sâmbăta? O să fii bătut sau împuns. Poate împuşcat. Deci chiar nu ai faţa corespunzătoare unei vizite în zonă.

– Crezi că aş proceda mai bine dacă aş aştepta până se lasă întunericul? M-ar ţinti mai greu. Am să te rog să îmi trimiţi un desen făcut de tine, cu drumul prin favela până la casa mătuşii tale.

– Nooo, mai bine vin eu la tine. E mai sigur.

– Pui în pericol aparatul. Te rog să nu-l trambalezi. Apucă-te de schiţa pe care ţi-am cerut-o.

Am mai dat două telefoane. Acasă la mine, Zamora şi tata nu se mai suportau. Tatăl meu îi adresase mamei nişte vorbe pe care ea susţinea că nu le auzise niciodată în treizeci de ani de căsnicie, nici măcar la televizor, aşa că îşi petreceau timpul fiecare în altă cameră. Tinetta nu mi-a răspuns la cele două apeluri succesive, dar mi-a trimis după o vreme un mesaj text destul de lung, în care spunea că are necazurile ei, că i se întâmplă exact ce păţise şi prietena ei Hélène, cu palierul, cu necunoscuţii care se stabiliseră în faţa uşii ei, şi că nu mai găsea locomotiva miniaturală să o arunce pe fereastră.

Am pornit calculatorul şi am intrat pe pagina de Wikipedia a favelei Buraco Quente. Am găsit o hartă şi am tipărit-o. Apoi m-am apucat să citesc pe îndelete textul descriptiv. Într-adevăr, se spunea că în weekend împuşcăturile sunt mai dese decât în timpul săptămânii.

Încă făceam eforturi să memorez harta, deşi îmi dădeam seama că este imposibil, când m-a sunat Arnulfo. Lătra de-adevăratelea şi era un chin şi pentru mine să-l ascult. Se plângea că la el a picat legătura la Internet şi că mai multe maşinuţe de explorare au pătruns în favela. După ele au intrat şi numeroşi poliţişti, obligaţi să le asigure pretutindeni protecţia, iar de pe străduţe şi din clădiri a început să se tragă.

– Din păcate, nu mai putem amâna intervenţia noastră radio şi trebuie să vin şi eu tot acum.

– Tadeu, te implor să mai aştepţi. Văd de la fereastra mea multe maşinuţe, multe de tot. Poliţiştii abia fac faţă să le escorteze pe toate, întrucât nu se deplasează împreună, o maşinuţă o ia pe o alee, alt rover suie pe altă străduţă. Indivizii dubioşi din favela se simt deranjaţi la ei în cuib.

– O oră–două pot să mai aştept. Oricum am de făcut modificări în softul aparatului.

Am stabilit cu Arnulfo să reluăm legătura imediat ce intru pe poarta favelei. Din păcate, să schimb softul transmiţătorului şi să-l învăţ să genereze o antenă Julia în loc de Mandelbrot mi-a luat mai mult decât anticipasem, aşa încât, când am terminat, afară era deja întuneric.

Mi-am montat casca telefonului la ureche şi pe el l-am vârât în buzunarul de la cămaşă, la piept. Drumul meu până la favela a fost deosebit de liniştit şi nimeni nu a găsit motive să îmi taie calea.

Poarta de la Buraco Quente nu este propriu-zis o poartă. Nu se poate deschide sau închide. Să spunem că este doar o pauză a gardului de beton. Uimitor, acolo într-un colţ am întâlnit un coş de gunoi; era pe jumătate plin cu hârtii, nu cu alte mizerii.

Erau şi stâlpi care ar fi trebuit să lumineze din vârf, iar primii patru sau cinci chiar aveau bec, însă mai departe erau stinşi, dintr-un motiv sau altul. Noroc că cerul nu era foarte înnorat şi mă puteam descurca.

Îmi puneam problema dacă este înţelept să stau pe mijlocul drumului sau mai bine să mă tupilez pe lângă pereţi, dar în curând am ajuns pe alei prea strâmte ca dilema să mai aibă sens.

L-am apelat pe Arnulfo, iar el m-a ghidat de minune; nu a făcut nici măcar o singură greşeală şi, deşi m-a pus să o iau numai pe străduţe care urcau, după nici un sfert de oră mi-a spus că m-am apropiat foarte mult. Tot atunci a devenit şi isteric. Mi-a strigat dogit în ureche că spre casa lui venim şi eu, dar şi o maşinuţă din spaţiu, iar ea ţine aprinse nişte faruri mititele şi atrage atenţia.

Într-adevăr, m-am întâlnit cu roverul după câţiva paşi. Şi, afurisită treabă, se trăgea în direcţia lui, care devenea totuna cu a mea. Dacă maşinuţa ar fi fost avariată, s-ar fi iscat tămbălău mare, poate nu neapărat acum, în noaptea asta, dar imediat ce o găseau oficialităţile. S-ar fi lăsat cu arestări, ne-ar fi umflat pe toţi de-aici fără discuţii.

Eram obligat să protejez maşinuţa. Deocamdată, ne îndreptam în aceeaşi direcţie, iar Arnulfo delira în timpanul meu, cum că transmisia noastră fusese sesizată şi în alt sistem solar, şi trimiseseră rovere să ne găsească, deşi probabil că fuseseră deranjaţi de semnalul din 1999, nu de cel de la începutul săptămânii ăsteia etc.

O mamaie ne observa din uşa casei sale. Mi-a arătat cu un gest din cap o placă de metal care acoperea o spărtură într-un gard; în acea curticică, ea creştea câţiva pui. Am ridicat acea placă să mă protejez şi să apăr şi maşinuţa; într-adevăr, prin gaura lăsată de mine în gard, şi-a scos capul o găină – cred că fusese trezită din somn de împuşcături.

Umăr la umăr cu roverul, am continuat să înaintez. Maşinuţa chiar părea că îşi doreşte să viziteze şi ea casa lui Arnulfo; nu mă băga deloc în seamă, şi ezitam să-i dau un şut sau un ghiont ca să o ia în altă direcţie. Nu cred că ar fi servit la nimic, ba era chiar periculos să îmi atac unicul partener.

În faţa uşii imobilului unde stătea Arnulfo cu mătuşa la etaj, maşinuţa de lângă mine a virat brusc, şi am înţeles că nu avea treabă în casa aceea. Deocamdată. Eu însă am intrat.

Arnulfo nu mai putea să articuleze nimic. Probabil în general vorbea prea rar, iar zilele acestea fusese forţat să ţină discursuri prea lungi pentru gâtul lui. M-a condus la valiza mea; eu am legat imediat aparatul la un port al calculatorului personal al lui Arnulfo şi am transferat noul soft de antenă de pe un stick pe care-l purtasem în buzunarul pantalonilor.

Convenisem cu Arnulfo să emit exact acelaşi număr ca data trecută, 243, unul care, în binar, era alcătuit din destui de 1, adică amplitudine maximă a semnalului astfel modulat.

Şi, după ce am umblat la patru potenţiometre, sperând să salvez, să menajez, prin noul voltaj, circuitele integrate greu de înlocuit, chiar asta am şi transmis. 243.

Al doilea aparat inventat de mine s-a ars şi el de cum şi-a terminat treaba.

Undeva la est, s-a auzit cineva descărcând – mai mult ca sigur, într-o maşinuţă de explorare – un pistol mitralieră.

Indubitabil, vom fi arestaţi pe o rază de câţiva kilometri, şi nu o să mă ajute cu nimic că mătuşa lui Arnulfo ne mângâie pe creştet.

Pe acest fond, am fost sunat de tatăl meu. S-a interesat cum fusese primită lucrarea mea de doctorat. I-am spus că nu nemaipomenit de bine şi că nu vom putea sărbători, fiindcă de mâine e posibil să mă aflu la zdup. M-a întrebat în ce încurcătură am fost prins, dar nu a avut răbdare să îi explic, m-a anunţat că el şi mama vor veni de urgenţă în oraşul meu să aibă grijă de mine. Şi că divorţul s-a anulat recent.

În aşteptarea poliţiei, mi-a trecut prin minte să o sun pe Tinetta. Nu a răspuns la apel, dar cred că pur şi simplu se culcase şi dormea la ora asta. I-am trimis un mesaj scurt, în care îmi ceream scuze pentru că sunt o persoană şi mai complicată decât par.

Arnulfo studia deja noi probe din mine şi din el (îmi răzuise de la cot şi îmi dăduse sub limbă cu un beţigaş cu vată). Mi-a spus că nu mai arătăm precum Julia şi că nu recunoaşte acest nou model.

A lăsat calculatorul deschis, să compare pielea noastră cu fractalii cunoscuţi, dar când au sosit cei de la poliţie, programul de analiză tot nu găsise un fractal care să semene îndeajuns cu noua noastră alcătuire.

Cei doi agenţi au cercetat casa, s-au uitat câş la aparatura de la noi de pe masă, dar când le-am arătat legitimaţiile de studenţi la facultatea de Telecomunicaţii s-au declarat mulţumiţi. Au spus că nu suntem arestaţi, dar că ne saltă de-adevăratelea dacă ne prind pe afară înainte de răsăritul soarelui.

Am fost de acord cu condiţia lor, iar eu mi-am privit atent telefonul, pe care îmi sosise un mesaj de la Tinetta:

“Prietena mea Hélène lucrează la un supliment numit Lunuţa şi mi-a propus să vin să îmi fac acolo practica şi să îi dau o mână de ajutor. Am auzit că prezentarea invenţiei tale a mers prost. Ei bine, acest compus chimic – Lunuţa – stimulează puternic imaginaţia, şi s-ar putea să îţi fie de folos, inventatorule. Am luat în această seară avionul de Paris. Să nu mă urăşti. Vino după mine şi vei primi suplimentul.”

Calculatorul a piuit, semnalând că a găsit o bună aproximaţie matematică pentru ce vedea în pielea noastră de după al doilea experiment al meu. Ni se oferea şansa să transmitem încă o dată, dar m-am întrebat dacă mai ţin musai să emit prin Tinetta, să o schimb pe Tinetta.